

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' ἐμῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελὸ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδογῆ, (συνέχ.) — Louis Jourdan: Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα, μετάφρασις Tony. (συνέχεια).

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωθεῖς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Προσεχωῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικώτατου μυθιστορηματός:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξαίσιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὥραϊον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαισθητῶν ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσῃ θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΩΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΕ'

Μετέβαινεν ἵνα ζητήσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν ἀνακριτὴν.

Ὁ κύριος Θουριεὶ τὸν ὑπεδέχθη μὲ ψυχρὸν καὶ αὐστηρὸν ὕψος, ὑπὸ τὸ ὅποιον διεκρίνετο ἐρεθισμός τις.

— Τί θέλετε; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὀλίγον

ἐκπλαγείς, ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς γράψω.

— Πράγματι, ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σας ἢ ὁποία ἦτο περιττή.

— Λοιπὸν, ἀποποιεῖσθε τὴν προσφοράν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔκαμα, νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δικαιοσύνης.

— Εἶνε μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους σας. Ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔχει πλέον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ἀπευθυνθήτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δεχθῇ.

— Διατί νὰ μὴ δεχθῇ υἱόν, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐκδικήσῃ τὴν μητέρα του;

— Συμφωνῶ! ἀλλὰ ταῦτα εἶνε αἰσθηματὰ διὰ τὰ ὁποῖα δὲν συγκινεῖται ἡ ἀστυνομία. Ὅπως δὴποτε δοκιμάσατε. Μόνον θὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν. Ὅταν τις ἐπιτύχῃ ἀπόφασιν, ὡς ἐκείνην ἢ ὁποία σὰς ἠθώσεν... ἀρκεῖται εἰς αὐτήν, δὲν ζητεῖ πλεονέκτηρον.

— Ὅχι, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν μοὶ ἀρκεῖ. Ἀ! δὲν ἐκπλήττομαι τώρα ἂν ἡ ἀπόφασιν αὐτὴ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἀλλαχοῦ, ἀφοῦ ἐνταῦθα τὴν ἐκλαμβάνουσιν οὔτω.

— Ἐπιτρέψατε! εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ δὲν τὴν σχολιάζω...

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ ἀπόφασιν ἐκείνη λέγει ὅτι εἶμαι ἄθῳς καὶ σεῖς μὲ μετεχειρίζεσθε ὡς ἐνοχόν!... Ὡ! δὲν σὰς ἀπευθύνω μομφὴν οὔτε παράπον. Τὴν ὑποδοχὴν ταύτην λαμβάνω πανταχοῦ· ἀλλὰ δὲν συνεπιζῶ εἰς αὐτήν, τὸ ὁμολογῶ, καὶ μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἴπητε, δὲν θὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν κατὰστασιν αὐτήν.

Ἐξελθὼν, διητυνῶν πρὸς τὴν ὁδὸν Ἰερουσαλὴμ.

Ἐνταῦθα ἐγένετο εὐμενέστατα δεκτὸς ὑπὸ τινος τῶν τμηματάρχων.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἔχω τὸ δυστύχημα, ἐπιτρέψατε τὴν ἔκφρασιν, νὰ εἶμαι ἤδη γνωστὸς εἰς ὑμᾶς. Ὀνομάζομαι Λαυρέντιος Δαλισιέ.

Ὁ τμηματάρχης ἐμειδίασε καὶ ἐκίνησεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ὡς ἵνα εἴπῃ:

— Πράγματι, ἐνθυμοῦμαι.

— Γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, διὰ ποῖον φοβερὸν κακούργημα κατηγορήθη. Ὅτι ἐδολοφόνησα τὴν μητέρα μου διὰ νὰ λάβω ὅ,τι εἶχεν, ὡς νὰ μὴ ἐγνώριζα ὅτι ἦτο ἐτοίμη νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα ὑπὲρ ἐμοῦ, ἕνεκα δὲ τῆς παραλόγου κατηγορίας προσήχθη ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου...

— Περιμένετε, εἶπεν ὁ τμηματάρχης· μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς ὁδοῦ Καρδινέ;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε.

— Ἀ! καλῶς! Σὰς ζητῶ συγγνώμην... ἔχω τόσας ὑποθέσεις εἰς τὴν κεφαλὴν μου!... Λοιπὸν, σεῖς εἰσθε... ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐπερατῶθη ἐντελῶς... Ἐξεδόθη ἀπόφασιν ἢ ὁποία σὰς ἠθώσεν.

— Αἱ! καὶ τί σημαίνει ἂν μίαν ἀπόφασιν μὲ ἄθῳ, ἀφοῦ πανταχοῦ μὲ μεταχειρίζονται ὡς παρίαν καὶ λεπρόν!... Λέγετε ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐπερατῶθη, ἀλλ' ὁ δολοφόνος ἀνεκαλύφθη καὶ ἐτιμωρήθη;

— Ὅχι, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἐγνώριζα καλλίστα ἄλλοτε, διαφεύγουν τὴν μνήμην μου, καὶ θὰ μὲ ὑποχρέωσente ἂν μοὶ τὰς ὑπομνήσετε.

Παρὰ τὴν ἀποστροφὴν, ἣν ἠσθάνετο ἐπικαλούμενος τόσον σκληρὰς ἀναμνήσεις, ὁ Λαυρέντιος διηγῆται τὸ ἐγκλημα ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λεπτομερείᾳ, προσπαθῆσαι ν' ἀπυδείξῃ ὅτι δὲν τὸ διέπραξεν αὐτός καὶ προέβαλλε τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κυρίου Γλαβών.

— Ναί, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος ἀφοῦ τὸν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς, εἶνε πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ μηχανορραφία τις ἐναντίον σας ἢ τοῦλάχιστον μέσον ὅπως ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας.

— Δὲν εἶνε ἀληθές; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ ζωνρότητος.

— Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, δὲν ἐπροκάλεσε μόνον τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, παρήγαγε καὶ ἄλλοι τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν... καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη...

Παρετήρει σημειώσιν τινα, τεθειμένην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τῆς ὁποίας ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς τοῦ Μούλ: *Εὐφυὲς μέσον ὑπερασπίσεως*. — Πιθανὸν καθαρὰς φαντασίας ἀποκύημα. Ἐν τούτοις τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μηχανορραφίας δὲν εἶνε ἀδύνατον — πρὸ πάντων, ἂν παραβληθῇ πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ Δουράλ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐπρωχώρησατε εἰς νέας ἐρεῦνας;

— Ἀναμφιβόλως, δυστυχῶς ὅμως ἀπέτυχον. . . Ἐλπίζω ὅτι αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας μᾶς φέρετε, θὰ μᾶς θέσουν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ δολοφόνου. Ὁμιλήσατε, σὰς ἀκούω.

Καὶ ὁ τμηματάρχης προσήγγισεν εἰς τὸ γραφεῖόν του ἕτοιμος νὰ λάβῃ σημειώσεις.

— Δυστυχῶς! ὄχι, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος δὲν σὰς φέρω πληροφορίες.

— Πῶς! . . . Ἀλλὰ τότε διατί ἤλθετε;

Ὁ Λαυρέντιος ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του ἤρχετο νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δικαιοσύνης καὶ καθικέτευεν ὅπως τὸν δεχθῶσιν.

Ὁ τμηματάρχης τὸν ἤκουε μετὰ τοῦ ἀορίστου καὶ εὐμενοῦς ἐκείνου μειδιάματος διὰ τοῦ ὁποίου συγκερνᾷ τις τὴν πικρίαν ἀποποιήσεως.

— Ἀγαπητέ μοι, εἶπε, λυπούμαι ὑπερβαλλόντως. . . ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοι ζητεῖτε εἶνε ἀκατόρθωτον. . .

— Διατί;

— Πρῶτον, διότι οὐδαμῶς θὰ δυνηθῇτε νὰ βοηθήσετε τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀστυνομίας ἢ καρδίᾳ καὶ ἢ καλῇ θέλῃσις. δὲν ἐπαρκοῦσι διὰ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ ἀναλάβετε, καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν κλητήρων μῶς θὰ κατάρθωνε περισσότερα ἀπὸ σᾶς.

— ὦ! ἡσυχάσατε, θὰ μορφωθῶ ταχέως καὶ θὰ μὲ ἴδῃτε εἰς τὸ ἔργον.

— Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχετε τοιαύτην πρόθεσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς ἀποτρέψω, ποία ἀνάγκη νὰ καταταχθῇτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν;

— Πῶς! ποία ἀνάγκη;

— Ναὶ. . . Τίς σὰς ἐμποδίζει νὰ ἐνεργήσετε κατ' ἰδίαν, νὰ ἐρευνήσετε καὶ νὰ μᾶς ἀνακοινώσετε τὸ ἀποτέλεσμα;

— Ἀχ! κύριε, τί δύναμαι νὰ πράξω μόνος; Πρέπει νὰ ἔχω ὁδηγόν, σύμβουλον, ἀρχηγόν, νὰ μοι ὑποδείξωσι τὸν σκοπόν, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ τείνουν αἱ ἐνέργειαί μου, διότι ἄλλως θὰ μεταχειρισθῶ αὐτὰς ἀνωφελῶς. . . Δὲν θὰ σὰς βοηθήσω ἐπωφελῶς, βεβαιωθήτε, ἐκτὸς ἂν ἐνεργήσω ἐκ συμφώνου μεθ' ὑμῶν.

Ὁ τμηματάρχης τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἀναγκαῖον, καὶ ὅτι ἐμαγαλοποιεῖ τὴν ἀδυναμίαν του.

— Δοκιμάσετε, τῷ εἶπεν ἀποχαιρετῶν αὐτόν, καὶ ὅταν ἀνακαλύψετε ἐνδειξίν τινα, ἔλθετε νὰ μὲ ἴδῃτε· θὰ ὁμιλήσωμεν τότε.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας ἔκαμε καθ' ἑαυτὸν τὴν ἐξῆς σκέψιν: Ἡ ἀποδοκιμασία, ἥς εἶναι ἀντικείμενον, βαρύνει τὸν νέον αὐτόν, ὅστις θὰ θελήσῃ

ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀπαλλαγθῇ αὐτῆς. Ἀς περιμείνωμεν καὶ θὰ τὸν ἴδωμεν ἐπανερχόμενον πρῶϊαν τινὰ μετ' ἐνδείξεων τόσῳ γελοίων, ὅσῳ καὶ ψευδῶν, καὶ μετὰ τινος συστήματος εὐφυοῦς, σκοποῦντος νὰ ἐνοχοποιήσῃ δυστυχῇ τινι, ἵσως τὸν συνενοχόν του, ἂν ἔχῃ. Ὅπως δὲ ποτε θὰ μάθωμεν.

Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Μὴν παρήλθε, κατὰ τὸν ὁποῖον διήγεν ὅλους ἄεργον βίον, πλήρη ἀηδίας, ἀπελπισίας καὶ ἀπογοητεύσεως.

Ἡ Πουλχερία ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ τὸν διασκεδάσῃ καὶ τὸν ἐνθαρρύνῃ· ἀλλὰ δὲν κατάρθου τὸ πλεῖστον ἢ νὰ τὸν ἐξερεθίσῃ καὶ τὸν παροξύνῃ ἐπὶ μάλλον.

Ἐνίοτε, συγκινούμενος ἐκ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῆς, τὴν ἐνηγκαλιζέτο αἶφνης μετὰ φρενητιῶδους παραφοράς, τὴν ὑψαρίσκει κλαίων καὶ τῇ ὠρρίζετο αἰώνιον ἔρωτα. Τοῦτο τὴν ἔρριπτεν εἰς οὐρανίαν ἔκστασιν, μεταξύ των δέ, ἐπὶ τινι λεπτά, δὲν ἤκουε τις ἢ ἀνταλλαγὴν θωπειῶν καὶ διαμαρτυρήσεων περιπαθῶν. Ἀλλὰ, μετὰ μίαν στιγμήν, ὅτε εὐρίσκετο μόνος, ἐπανεπίπτεν εἰς πένθιμον ἀθυμίαν καὶ δὲν ἠσθάνετο πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ του ἢ τὸ κενόν, τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀηδίαν.

Ἐπειδὴ ὁ οἰκοδεσπότης προσεκάλεσεν αὐτόν νὰ κενώσῃ τὴν οἰκίαν, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ νέον οἶκημα. Μετὰ δυσκολίας κατάρθωσε νὰ εὕρῃ ἓν. Καὶ ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ ἀκόμη ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀπαισίας φήμης, ἣν τὸ ὄνομα του εἶχεν ἀποκτήσει· δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀπαγγεῖλῃ, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν ἀποστροφήν καὶ εἶτα τὴν ἄρνησιν. Τέλος πάντων ἐνοικίασεν εἰς τὴν ὁδὸν Δέλτα μικρὸν οἶκημα, ὅλως παρημελημένον καὶ εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, ὅπερ τῷ παρεχώρησαν εἰς τὴν διπλασίαν τιμὴν καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον ἔτος προκαταβολικῶς.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Γλαβὼν ἐξεκαθάρισε τὴν περιουσίαν τῆς κυρίας Δαλισιέ. Τὸ καθαρὸν ἐνεργητικὸν αὐτῆς ἀνῆρχετο εἰς 125 χιλιάδας φράγκων. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀφῆρεσε τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τοῦ Λαυρεντίου 40 χιλιάδας φράγκων περίπου, ὥστε ὑπελείποντο εἰς τὸν πελάτην του 85 περίπου χιλιάδες φράγκων.

Σχεδὸν τέσσαρες χιλιάδες φράγκων εἰσόδημα, ἀκριβῶς ὅπως ζήσης, εἶπεν ὑποβάλλων τὸν λογαριασμὸν καὶ ἐγχειρίζων εἰς τὸν Λαυρέντιον τοὺς τίτλους καὶ τὰς ἀξίας· φύλαξε τὸ ποσὸν αὐτὸ μετ' ἐπιμελείας. Εἶνε ἡ μόνη σου περιουσία, ὄχι μόνον διὰ τὸ παρόν, ἀλλ' ἀκόμη, φοβοῦμαι, καὶ διὰ τὸ μέλλον.

Φιλονεικία τις ἠγέρθη μεταξύ των διὰ τὴν ἀμοιβήν, ἣν ὁ Λαυρέντιος, μεθ' ὅλην τὴν ἄρνησιν τοῦ κυρίου Γλαβὼν, ἐπέμενε νὰ τῷ πληρώσῃ.

— Σὲ παρακαλῶ! εἶπε τέλος ὁ δικηγόρος ὑπερασπισθεὶς καὶ βοηθήσας σε διὰ

τῶν συμβουλῶν μου, διέπραξα καλὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ καταστρέψῃς! Σφιγξέ μου τὴν χεῖρα, ἅς μὴ ὁμιλώμεν πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Λαυρέντιος συγκινηθεὶς καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ δικηγόρου μετὰ παραφοράς.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν, πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ σοβαρὸν καὶ αἰώνιον ζήτημα· τί θὰ γείνης; τί θὰ κάμῃς;

— Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας καὶ ἀποθαρρύνσεως. Δὲν ἐνομίζετε καλὸν ν' ἀπευθυνθῇτε πρὸς τὸν κύριον Σουσσά;

— Εἶμαι ὀλιγώτερον διατεθειμένος τώρα ἢ ἄλλοτε. Χθὲς ἀκόμη εἰς μίαν οἰκίαν τὸν ἤκουσα ἐκφραζόμενον περὶ σοῦ μετὰ τόσης αὐστηρότητος, ἣ ὁποία δὲν μᾶς παρέχει καμμίαν ἐλπίδα.

Συνεφωνήθη ὅτι θὰ ἔκαμνε αὐτὸς ἀπόπειραν πρὸς ὅλους τοὺς ἀρχαίους φίλους, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐσταμάτα παρ' ὅτε ἤθελε ὑποστῇ πᾶσαν προσβολὴν καὶ ἄρνησιν. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἤρξατο τοῦ ἔργου. Ἡ διαφορά διὰ τὴν θέσιν, ἣν θὰ τῷ παρεῖχον· ἀρκεῖ νὰ ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τοῦ ἀτίμου ἐξοστρακισμοῦ, εἰς ὃν εἶχε καταδικασθῇ πρὸ ἐνός καὶ πλέον μηνός. Ὅ,τι συνέβη κατὰ τὴν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ ἔριδα αὐτοῦ, δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν ὅπως ἐδοκίμασε ψυχρὰς καὶ εὐγενεῖς ἀρνήσεις, ἢ λύπην καὶ συγγνώμην, ὑπὸ τὰ ὁποῖα διεφαίνετο ἡ κακὴ θέλησις καὶ ἀκόμη καὶ ἡ ἀποστροφή.

Ποσάκις ἐν τῷ μέσῳ τῆς θερμότερας ἐκδηλώσεως ἐνδιαφέροντος, οἴκτου καὶ συμπαθείας διεῖδε τὴν μυστικὴν ἐπιθυμίαν νὰ τελειώσῃ ταχύτερον ἐκ φόβου μὴ τὸν ἴδῃ τις μετὰ τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ.

Πληγὴς τὴν καρδίαν καὶ πλήρεις μίσους καὶ ὀργῆς ἔμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ ἀνωφελὲς αὐτὸ ἔργον, ὅτε ἀνεμνήσθη ὅτι τῷ ὑπελείπετο ἀκόμη μία ἀπόπειρα.

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτόν, μεθ' ὅσα μοι ἀνήγγειλεν ὁ κύριος Γλαβὼν, πρέπει νὰ ἔχω καθαρὰν τὴν καρδίαν μου· θὰ ἴδω τὸν κύριον Σουσσά.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ τραπέζιτου.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά ἔφθασεν ἐκεῖ.

Διέτρεξε ταχέως τὴν αὐλὴν καὶ ἐστράφη πρὸς ἀριστερὰ εἰς μικρὰν κλίμακα, ἥτις ὠδήγει εἰς τὰ γραφεῖα. Ἀνέβη βραδέως, ἀλλὰ φθὰς εἰς τὰς τελευταίας βαθμίδας ἡ δειλία καὶ ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ ὑπὸ ψευδοῦς θάρρους, τὸν κατέβαλον καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ. Δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑπερникήσῃ τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν.

— Ὁ κύριος Σουσσά εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἡσύχου.

Οἱ δύο ὑπάλληλοι καὶ ὁ κύριος Ροκὲν παρατηρήσαντες αὐτὸν ἠνοιξαν ὑπερβαλλόντως ἐξ ἐκπλήξεως τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν.

— Ἀλλὰ. . . ναί, εἶπεν ὁ κύριος Ροκὲν· ὑποθέτω ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ σὰς δεχθῇ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Είπατε, σὰς παρακκλῶ, ὅτι πρόκει-
ται περὶ κατεπειγούσης ὑποθέσεως.

— Πηγαίνω νὰ ἴδω, εἶπεν ὁ κύριος
Ροκέν συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν συναδέλ-
φων του.

Ἐκρυσσε μετὰ προσοχῆς δις εἰς τὴν
θύραν τοῦ γραφείου· ἀλλ' ἀντὶ νὰ περι-
μεῖνῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὴν ἀπάν-
τησιν τοῦ Σουσά, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ
εἰσῆλθεν.

Ἐβράδυνεν ὀλίγον νὰ ἐπανεέλθῃ, καὶ ὁ
Λαυρέντιος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸ ὄνομα
τοῦ ἀπαγγελλόμενον χαμηλοφῶνως· εἶτα
αἱ ἐξῆς ἀπότομοι λέξεις τοῦ Σουσά, ἔφθα-
σαν μέχρις αὐτοῦ :

— Ὅχι, εἰπέτε ὅτι δὲν ἔχω καιρόν.

Ὁ Λαυρέντιος κατέστη ἔξαλλος. καὶ
χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ὤθησε τὴν θύραν τοῦ
γραφείου καὶ εἰσῆλθε.

Μόλις ὑποχωρήσας εἰς τὸ κίνημα αὐτὸ
μετενόησεν. Ὁ Σουσά, παρατηρήσας αὐ-
τόν, ἠγέρθη τοῦ γραφείου του, ἡ δὲ συ-
νήθης παιδρὰ καὶ φιλόγελως μορφὴ του
ἔλαβεν ἔκφρασιν δυσαρεσκείας.

— Εἰσθε σεῖς, κύριε Δαλισιέ, εἶπε. Τί
μὲ θέλετε ;

— Θεέ μου! κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος
σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι σὰς ἀνησυχῶ
ἀκουσίως.

— Πράγματι! ἔλεγα εἰς τὸν κύριον
Ροκέν ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς δεχθῶ.
Ἔχω πολλὰς ἐργασίας σήμερον...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λυποῦμαι
πολύ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· θὰ ἐπανεέλθω ἂν
ἐπιτρέπετε.

— Ναί, μάλιστα, ἐπανεέλθετε.

Εἶτα ὁμῶς μετὰ νῶν :

— Ὅπως δὴ ποτε, εἶπεν, ἀφοῦ ἀπαξ ἤλ-
θετε... δὲν εἶνε πολλὰ ὅσα θὰ μοὶ εἴπητε ;

— Ὅχι.

— Λοιπόν, σὰς ἀκούω· ἀλλ' ἐπιτρέψα-
τέ μοι νὰ ἀποσφραγίσω τὰς ἐπιστολάς
αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν ταχεῖαν ἀπάν-
τησιν... Ναί! εἶπε καθήμενος πρὸ τοῦ
γραφείου του καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐρ-
γασίαν του· εἶμαι ὅλος ἰδικός σας, ἐμ-
πρός!

Ὁ Λαυρέντιος κατέστειλε νευρικήν τινα
φρικίαν, καὶ στενάξας ἤρξατο νὰ ὁμολο-
γῇ τὰ πάντα.

Εἶπε τὰ μαρτύρια καὶ τὰς ἀγωνίας του,
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν
καὶ μετὰ τὴν ἀθώωσίν του, τὴν ἀποστρο-
φὴν ἣν τῷ ἐδείκνουν, τὴν στενοχωρίαν
του, τὰς ἀποπειράς, ἃς ἔκαμεν ὅπως λάβῃ
θέσιν τινα· τέλος ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἦτο εὐ-
τυχέστερος εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ Σουσά, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο,
ἀπεσφράγιζεν ἐπιστολάς, συνεβουλεύετο
τὰ βιβλία του, ἔγραφε σημειώσεις, ἐψι-
θύριζε χαμηλοφῶνως ἐμπορικὰς τινὰς φρά-
σεις, καὶ ὅτε ὁ Λαυρέντιος, ἀνδιὰζων ἐκ
τοῦ τρόπου του αὐτοῦ, διεκόπτετο, ἐκεῖνος
τῷ ἔλεγε :

— Κάλιστα, προχωρεῖτε, καὶ ἐξηκο-
λούθει νὰ φυλλομετρᾷ.

— Δὲν γνωρίζω ἂν μὲ ἐννοήσατε, εἶπεν
ὁ Λαυρέντιος καταλήγων.

— Πῶς ὄχι! θαυμάσια! Χάρης τῷ

Θεῷ! ἐξηκολούθησε, καίτοι λυπεῖσθε
διότι ἐχάσατε τὴν κοινωνικὴν σας θέσιν,
ἔχετε τὴν φρόνησιν καὶ τὴν μετριότητα
νὰ μὴ τὴν διεκδικήτε. Ἀλλ' ἄς ἀφήσω-
μεν αὐτὰ. Ζητεῖτε μίαν θέσιν καὶ μοὶ λέ-
γετε ὅτι οὐδεὶς στέργει νὰ σὰς δεχθῇ.
Τοῦτο εἶνε φρικῶδες! ἀλλὰ τί δύναμαι
ἐγὼ νὰ κάμω ;... Καταφεύγετε εἰς ἐμέ,
ἀπηλπισμένος, καὶ ἐλπίζετε ὅτι θὰ εἴσθε
εὐτυχέστερος... ἀλλὰ ὑπὸ ποῖον τίτλον
νὰ σὰς λάβω ; ὡς σύντροφον ; δὲν θέλω
σύντροφον... ὡς ὑπάλληλον ; ἔχω ἐδῶ εἰς
τὸ γραφεῖον ὅσους χρειάζομαι, τὸν Ροκέν
διὰ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὴν ἀλληλο-
γραφίαν, τοὺς δύο ἄλλους διὰ τὰ βιβλία.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, γνωρί-
ζετε ἄλλους ἐμπόρους, διευθυντάς...

Ὁ Σουσά, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ, ἤνοιξε
τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἐκάλεσε τὸν
Ροκέν, ὅστις εἰσῆλθεν· ὁ Σουσά τῷ ἐνε-
χείρισε δέσμην ἐπιστολῶν λέγων :

— Ἀπαντήσατε συμφώνως πρὸς τὰς
σημειώσεις τὰς ὁποίας ἔγραψα εἰς ἐκάστην
ἐξ αὐτῶν.

Τοῦτο ἦτο πολὺ· ὁ Λαυρέντιος ἦν ἔτοι-
μος νὰ δώσῃ ἐλευθέραν ἐξοδὸν εἰς τὴν ὁρ-
γὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του... Ἀλλ' ἐ-
κρατήθη καὶ ὑποκλιθεὶς εἶπε ψυχρῶς :

— Κύριε Σουσά, συγχωρήσατέ με, δι-
ότι σὰς ἠνόχησα.

Ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ. Καταβαίνων τὴν
κλίμακα, δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
του καὶ ἔσφιγγε μετὰ λύσσης τὰς πυγ-
μάς· ὅτε διήρχετο τὴν αὐλήν, ὄχημα ἀ-
νοικτόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν ἡ Αἰμιλία
μετὰ τῆς μητρὸς της, εἰσῆρχετο. Ὁ Λαυ-
ρέντιος ἔστη κατάπληκτος· εἶτα αἰφνης,
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί πράττει καὶ ὡς εἰ κα-
ταληφθεὶς ὑπὸ σκοτοδίνης, ὤρμησε πρὸς
τὴν ἀμαξαν.

Αἱ δύο γυναῖκες τὸν ἀνεγνώρισαν. Ἡ
Αἰμιλία συνωφρυνῆθη καὶ ἀπέστρεψε τὴν
κεφαλὴν, ἡ δὲ κυρία Σουσά ἤρξατο ἐκ-
βάλλουσα κραυγὰς φρίκης. Εἰς ὑπηρετῆς
ἔσπευσε καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν
Λαυρέντιον, ἀλλὰ τρίτον πρόσωπον ἐπεμ-
βῆκε καὶ ἔδωκεν ἰσχυρὸν ράπισμα εἰς τὸν
ὑπηρετὴν λέγων μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς :

— Τί τρέχει ζῶν ;

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισε τὸν Ἑμερί,
ὅστις ἐπανήρχετο λίαν συγκεκινημένος ἐκ
τῶν ἀφθόνων σπονδῶν γεύματος. Οὗτος
ἔλαβε τὸν Λαυρέντιον ἐκ τοῦ βραχίονος
καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν ἐξοδόν.

— Αἱ ὑποκρίτριαι, εἶπεν ὑψὼν τοὺς ὤ-
μους. Καὶ ὁ γέρος, ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὁποῖος
στοιχηματίζω θὰ σοῦ ἔκαμε μούτρα κρο-
κοδείλου... ἐλθέ... Ὁλος ὁ κόσμος σὲ ἀ-
ποφεύγει ὡς πανώλην. Ἐγὼ ὁμῶς δὲν ἀρ-
νοῦμαι τοὺς φίλους μου. Ἐλθέ... θὰ πα-
ρουσιασθῶ μαζὺ σου εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ
μηχανικῶς ὑπὸ τοῦ Ἑμερί, ὅστις ὠμίλει
εἰκεῖ καὶ ἀσκόπως, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος, λίαν
ἀφρημένος, οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχὴν. Ἐν
τούτοις ἤκουσε τὴν φράσιν αὐτήν :

— Δὲν πειράζει, ἔλεγεν ὁ Ἑμερί, ἐξέ-
λεξες περίεργον τρόπον ὑπερασπίσεως.
Ἐγὼ, δὲν θὰ εἶχα αὐτὴν τὴν ἐπιτηδειό-

τητα, τὸ ὁμολογῶ, θὰ ἔλεγα ἀπλούστα-
τα : «Κύριε, διέπραξα τὸ ἔγκλημα, εἶνε
ἀληθές, ἀλλ' ἤμην μεθυσμένος!»

— Πῶς! διέπραξα τὸ ἔγκλημα...

— Παναγία μου... ναί... ἀλλ' ἡ
μέθη...

— Πήγαυε εἰς τὸν διάβολον, βλάκα!
ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀπωθὼν αὐτόν.

Σκυθρωπὸς καὶ ἄγριος ὁ Λαυρέντιος
Δαλισιέ ἔσπευσε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν κα-
τοικίαν του.

Ἀνθρωπὸς τις, ὅστις τὸν ἀνέμενε πρὸ
μιᾶς ὥρας, προύχωρησε καὶ ἔλαβε τρυφερῶς
τὰς δύο του χεῖρας, διὰ φωνῆς δὲ συγκι-
νητικῆς :

— Ἀ! κύριε, τῷ εἶπε, πόσον εἶμαι
εὐτυχὴς διότι σὰς βλέπω! καὶ πόσον ἔ-
κλαυσα διὰ τὸ δυστύχημά σας καὶ τὰς
θλίψεις σας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

ΚΣ'

Ἡ θεία δικαιοσύνη.

Δι' ἐσχάτην φοράν, κατὰ τὴν σοβα-
ρὰν τάτην κρίσιν τῆς ζωῆς της, ὁ Ἰού-
λιος ἐνεκαρδίωσε τὴν νεανίδα.

Ποτὲ δὲν τὴν εἶχεν ἀγαπήσει ὅπως τὴν
ἠγάπα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τόσον δ' ἐξ
ἔρωτος, ὅσον καὶ ἐξ οἴκτου, ἐξωθεῖτο ἡ
γενναϊόφρων φύσις του εἰς τὸ νὰ συνηγο-
ρῇ ὑπὲρ αὐτῆς παρὰ τῷ Ὁρατίῳ καθ' ἐ-
αυτοῦ.

Ἀλλ' εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀνεπιφυλάκτως
εἰς τὴν Μέρσην πᾶσαν συνδρομὴν καὶ ἀν-
τίληψιν, ἣν πιστὸς φίλος ἠδύνατο νὰ τῷ
παράσχη.

— Ὁράτιε! εἶπεν.

Ὁ Ὁράτιος ἤγειρε μηχανικῶς πρὸς
αὐτόν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἰούλιος τὸν
ἐπλησίασε.

— Σὰς εἶπεν ὅτι ἐγὼ παρώτρυνα τὴν
συνειδησίν της νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε. Τοῦτο
δὲν εἶνε τὸ ὀρθόν. Εὐχαριστήσατε μᾶλλον
τὴν εὐγενῆ ὑπαρξίν, ἥτις μοὶ ἀπεκρίθη εὐ-
θὺς ὡς ἀπετάθην πρὸς αὐτήν. Ἀναγνωρί-
σατε τὴν μεγάλην ψυχὴν ἐκείνης, ἥτις πο-
σῶς δὲν ἐφοβήθη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ
ἐξομολόγησίς της, ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν
μυχαιατῶν τῆς καρδίας της, ἥτις εἶνε
ἀγαλλίασις διὰ τὸν οὐρανόν, δὲν θὰ συγ-
κινήσῃ λοιπὸν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν καρδίαν
ἐκείνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἥς ἐκλιπαρεῖ τὴν
συγγνώμην ; Τιμῆσατέ την, ἐὰν εἴσθε χρι-
στιανός, λάβετε δ' οἶκτον πρὸς αὐτὴν ἐὰν
εἴσθε ἀνὴρ!

Ἀνέμενε... ἀλλ' ὁ Ὁράτιος δὲν τῷ
ἀπεκρίνετο.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης διηυθύνθησαν
πρὸς τὸν Ἰούλιον. Ἀνελύθη εἰς δάκρυα.